

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
12 У 14399/16
29.3.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, као председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, као чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца В. З. из Црне Горе, чији је пуномоћник адвокат Божо Прелевић из Београда, ул. Топличин венац број 11, ради поништаја решења туженог органа Комисије за азил Републике Србије, број Аж-30/16 од 8.9.2016. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.3.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Дирекције полиције – Управе граничне полиције – Канцеларије за азил, број 26-2018/14 од 15.6.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за азил у Републици Србији (став 1.) и тужилац обавезан да, уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од три дана од дана правоснажности овог решења и Канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил број .../16 (став 2.).

Тужбом поднетом Управном суду дана 15.10.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Тужилац указује на то да је пред првостепеним органом изведен погрешан закључак о разлозима из којих тужилац тражи азил у Републици Србији, при чему је и тужени орган, одбијајући жалбу и сам учинио повреду правила поступка доношења оспореног решења дајући за своју одлуку уопштене разлоге према којима је Република Црна Гора начелно сигурна земља и потписник Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, при чему су изостали разлози који се односе на индивидуалну ситуацију, односно на утврђење наведене чињенице у односу на тужиоца лично, а на шта је указано и у одлукама Уставног суда Србије. Такође је указано да оспореним решењем нису оцењени жалбени наводи којима је указано на то да је тужиоцу, као подносиоцу захтева,

угрожен живот и безбедност у земљи порекла, на основу којих може уследити закључак о примени прописа којима се лицу пружа уточиште или додела суспидијарне заштите, у складу са законом. С тим у вези, наведено је да је тужилац у току поступка по поднетом захтеву за азил изнео да му је земљи порекла угрожен живот и безбедност, јер је у кривичном поступку био стављен у програм заштићеног сведока, али је од стране полицајца који га је чувао био упозорен да би требало да напусти земљу јер ће бити убијен и да у вези с тим постоји спрега мафије и државних структура, те како након завршеног суђења није добио од државног тужиоца обећани нови идентитет и наново био упозорен да треба да напусти земљу, тужилац је затражио да изађе из програма заштите. У вези са изнетим наводима, у тужби се наводи да исти нису оповргнути, али је изведен сасвим супротан закључак да је земља порекла за тужиоца безбедна, а да је разлог због кога тужилац тражи азил искључиво у сврху избегавања депортације, што, по мишљењу тужиоца, представља произвољну, односно погрешну примену Закона о азилу. Предложено је да суд, након одржане усмене расправе, уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак или реши ову ствар у спору пуне јурисдикције, тако што ће усвојити жалбу и поништи решење првостепеног органа којим је одбијен захтев тужиоца за азил.

У одговору на тужбу тужени орган је у целости оспорио наводе тужбе, предлажући да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из навода оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је тужилац З. В., држављанин Републике Црне Горе, изразио намеру да тражи азил дана 9.5.2014. године, када је у Београду приведен од стране припадника полиције због непоседовања личних докумената и одлуком судије за прекршаје кажњен новчаном казном и заштитном мером удаљења са територије Републике Србије. Захтев за азил у Републици Србији, тужилац је поднео надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова Републике Србије, дана 4.6.2014. године и исти је образложен наводима који се односе на егзистенцијалну угроженост тужиоца услед учешћа у својству сведока сарадника у кривичним поступцима који су вођени у Републици Црној Гори, детаљно описаним у ожалбеном решењу. Првостепени орган је дана 9.6.2015. године одржао усмену расправу на којој је тужилац саслушан у својству тражиоца азила, о чему је сачињен записник, а изјава која је том приликом дата детаљно је унета у образложење ожалбеног решења.

Чланом 2. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), одређено је да се под појмом азила подразумева право на боравак и заштиту које има странац коме је на основу одлуке надлежног органа који је одлучивао о његовом захтеву за азил у Републици Србији одобрено уточиште или други облик заштите предвиђен овим законом, док се под појом уточишта подразумева право на боравак и заштиту која се даје избеглици на територији Републике Србије за кога надлежни орган утврди да је његово страховање од прогона у држави порекла основано, те да појам суспидијарне заштите обухвата облик заштите који Република Србија одобрава странцу, који би у случају повратка у државу порекла био изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању, или би његов живот, безбедност или слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано спољном агресијом или унутрашњим оружаним сукобима или масовним кршењем људских права.

Наведеним законом је прописано и да ће Канцеларија за азил донети решење којим се странцу признаје право на уточиште, односно додељује субсидијарна заштита, када утврди да лице које је поднело захтев за азил испуњава услове за стицање права на уточиште или доделу субсидијарне заштите, ако не постоје разлози за ускраћивање права на уточиште (члан 28.), те да ће Канцеларија за азил донети решење којим се странцу одбија захтев за азил кад утврди да је тај захтев неоснован или да постоје законом прописани разлози за ускраћивање права на азил (члан 29. став 1.).

Одредбом члана 30. тачка 2) Закона о азилу прописано је да је захтев за азил неоснован кад се утврди да лице које је поднело захтев не испуњава услове за признавање права на уточиште или доделу субсидијарне заштите, ако су наводи из захтева за азил, који се односе на чињенице битне за одлуку о азилу, у супротности са наводима датим приликом саслушања лица које тражи азил, или другим доказима изведеним током поступка (ако се, насупротив наводима из захтева, током поступка утврди да је захтев за азил поднет са циљем да се одложи депортација, да је лице које тражи азил дошло искључиво из економских разлога и сл.).

Полазећи од цитираних законских одредаба и утврђеног чињеничног стања у овој ствари, Управни суд налази да је правилна оцена туженог органа према којој је првостепени орган правилно поступио када је применом цитираних одредаба члана 29. став 1. и члана 30. тачка 2) Закона о азилу одбио захтев тужиоца за азил у Републици Србији. Имајући, наиме, у виду да је у спроведеном поступку утврђено да тужилац илегално борави на територији Републике Србије од октобра 2008. године, а да је намеру да затражи азил у Републици Србији изразио тек 9.5.2014. године, и то након што је приведен од стране припадника полиције због непоседовања личних докумената и отказан му је боравак у Републици Србији, Управни суд је оценио да код тужиоца није постојала стварна намера да по одласку из земље порекла затражи азил у Републици Србији, већ је такав захтев поднет након настанка законом прописаних претпоставки за депортовање тужиоца из Републике Србије, у складу са законом и то након пет година од његовог уласка на територију Србије. Суд је притом имао у виду да је у спореденом поступку пред првостепеним органом несумњиво утврђено да је тужилац, у оквиру кривичних поступака који су вођени у Републици Црној Гори, имао, у складу са законом, статус сведока сарадника, те да је наведени статус тужиоцу престао искључиво његовом одлуком. Из наведеног, по оцени Суда, следи да ниједним актом органа државе порекла тужиоца није манифестована намера да се угрози егзистенција тужиоца, већ је исти самовољно изашао из програма заштите и напустио Републику Црну Гору.

Полазећи од наведеног, Суд налази да се не може утврдити да је тужилац био жртва прогона од стране органа Републике Црне Горе, по било ком основу. Ово тим пре што је у спроведеном поступку утврђено да су црногорске власти предузеле адекватне мере заштите тужиоца током трајања статуса сведока сарадника, пружајући му даноноћно лично обезбеђење и периодично мењање адресе становања, а да је тужилац самоиницијативно напустио наведени програм заштите. Стога су, по оцени Суда, неосновани наводи тужбе којима се законитост решења туженог органа спори указивањем на то да у истом нису садржани наводи који се односе на утврђивање одлучне чињенице у овој ствари која се односи на то да ли се Република Црна Гора може сматрати безбедном земљом у односу на тужиоца, као тражиоца азила лично. Ово стога што се на основу изложеног несумњиво утврђује да су од стране надлежних органа државе порекла предузете све законом прописане мере за заштиту интегритета тужиоца, као и да је тужилац, према сопственом исказу, из наведеног програма заштите изашао самовољно и то на основу вербалних и непроверених сазнања о могућој угрожености од

стране државних органа Републике Црне Горе, те да је био свестан поседица такве одлуке. Суд је имао у виду и наводе оспореног решења који се односе на постојећи правни и институционални оквир за заштиту људских права у Црној Гори, детаљно изложен у ожалбеном и оспореном решењу, на основу чега је, по налажењу Суда, правилно закључено да се тужилац не може сматрати избеглим лице, нити лицем коме се може доделити супсидијарна заштита, те да не испуњава услове за добијање азила у Републици Србији. Следом изнетог, Управни суд је оценио да је оспорено решење правилно и на закону засновано из разлога који су у њему дати, а које као правилне и довољне прихвата и овај суд, налазећи притом да се правилност и законитост оспореног решења не спори ни наводима тужбе.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровим, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.3.2018. године, 12 У 14399/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ